

proti tomu podaný byl zamítnut usnesením vrchního soudu v Praze jako soudu rekursního ze dne 19. prosince 1935. Toto usnesení bylo doručeno právnímu zástupci žalované dne 28. ledna 1936 a právnímu zástupci žalobcově dne 1. února 1936.

Nová žaloba byla podána u okresního soudu v K. dne 25. února 1936. Jde o to, zdali se tak stalo ve smyslu § 232 (3) c. ř. s. ve znění čl. II. č. 4 zákona č. 23/1928 Sb. z. a n., v třicetidenní lhůtě od právní moci usnesení, kterým byla odmítnuta předcházející žaloba krajským soudem civ. v Praze. Prvý soud počítal tuto lhůtu od 5. října 1935 a proto zamítl žalobu, podanou teprve dne 25. února 1936, kdežto odvolací soud ji počítá v napadeném usnesení teprve od 1. února 1936 a proto pokládá lhůtu za dodržanou. Náзор odvolacího soudu nelze schváliti. Proti usnesení krajského soudu civ. v Praze byl oprávněn podat rekurs jen žalobce, který však ho nepodal. Podala jej sice žalovaná, ale její rekurs byl jako nepřipustný odmítnut a usnesení její odmítající bylo vrchním soudem jako rekursním soudem usnesením ze dne 19. prosince 1935 potvrzeno z důvodu, že žalovaná firma sama navrhla odmítnutí žaloby, návrhu jejímu bylo vyhověno a její rekurs byl proto nepřipustný. Podání nepřipustného opravného prostředku nemůže však oddáliti právní moc soudního rozhodnutí. Byl-li nepřipustný opravný prostředek podán a soudem odmítnut, nastává účinek, jakoby opravný prostředek vůbec nebyl podán, jakoby rozhodnutí soudnímu vůbec nebylo bývalo odporováno (srov. Sb. n. s. 9251). Jinak by mohla strana, které ani opravný prostředek proti soudnímu rozhodnutí nepřísluší, podle libosti oddalovati i vůbec znemožniti právní moc jeho tím, že by znovu a znovu proti němu podávala nepřipustné opravné prostředky, případně proti jejich odmítnutí rekurs a případně i proti potvrzujícímu usnesení rekursního soudu nepřipustný dovolací rekurs. Usnesení krajského soudu civ. ze dne 13. září 1935, kterým byla odmítnuta žaloba, nabylo právní moci již dne 19. října 1935, protože žalobce, jediné k rekursu oprávněný, jemuž usnesení to bylo doručeno dne 5. října 1935, rekursu nepodal a žalovaná, které bylo usnesení to doručeno dne 4. října 1935, nebyla oprávněna rekurs podat. Lhůta třicetidenní podle § 232 (3) c. ř. s. ve znění čl. II. č. 4 zákona č. 23/1928 Sb. z. a n. jest proto v souzené věci počítati od 19. října 1935. Protože nová žaloba byla podána teprve dne 25. února 1936, byla podána pozdě.»

Artur Werner.

Normalisace a soudy.

Šem 2 vl. nař. 106/34 byl s účinností od 1. ledna 1937 změněn § 328 j. ř. pro soudy takto:

S účinností od 1. ledna 1937 se mění první odstavec § 328 jednacího řádu pro soudy, pokud se týče § 315 jednacího řádu pro soudy v zemích Slovenské a Podkarpatoruské a zní:

»K podáním stran, protokolům a jiným zápisům, k vyhotovením, k osnovám vyhotovení a k opisům, pro doručné listy a spisové přehledy (deníky), dále k seznamům jmen a jiným soudním spisům a k záznamům jmen a jiným soudním spisům a k záznamům buď používáno papíru lomeného formátu rozměrů 210 × 297 mm. Pro deníky pro knihovní podání, jakož i pro rejstříky, výkazy, tabulky, které se mají založiti podle vzorců tohoto jednacího řádu ve větším formátě, buď užito papíru lomeného formátu rozměrů 420 × 297 mm.«

Soudy vracejí podání učiněná na nepředepsaném formátu papíru a žádají, aby v určité lhůtě bylo podání »reprodukováno«, t. j. znovu předloženo, jinak by k podání nebylo tak přihlíženo, jako by se stalo v den, kterého ponejprv došlo (§§ 84, 85 c. ř. s.).

Bylo-li na př. na dovolacím spise psaném na nepředepsaném formátu nalepeno za několik set Kč kolků, nezbývá, než aby dovolací spis byl přepsán a znovu kolkován. Má strana nárok na vrácení kolků? Jak je při tom postupovati?

Na tuto otázku odpovídá k našemu dotazu dr. E. Krautmann:

Ježto vl. nař. č. 106/34 neustanovuje ničeho o kolkovém osvobození, dlužno použití obecných předpisů o soudních poplatcích, a to šu 3 cís. nařízení č. 279/1915. Ze znění tohoto ustanovení a z pamětního spisu k němu (viz Heller-Lappert-Čakrt, Poplatkové zákony, I. díl) vyplývá, že rozeznávají se tu dva případy, t. zv. reprodukce podání: první případ jest ten, když totéž podání, soudem vrácené, podá se znovu (§ 3, odst. 1 cit. nař.); v tomto případě kolkuje

se toto podání vedle původně nalepených kolků jen jako jednoduché obyčejné podání bez ohledu na svou pravou povahu, tedy ve sporném řízení podle saz. pol. 1 a) sazby od 60 hal. do 50 Kč podle hodnoty předmětu sporu, v konkursním a vyrovnávacím řízení podle saz. pol. 9 a) č. 3 sazby 2 Kč, v nesporném řízení podle saz. pol. 16 a) sazby 5 Kč, v trestním řízení na podkladě soukromých žalob 15 Kč (u sbor. soudu) a 5 Kč (u okres. soudu) podle saz. pol. 31 c) sazby; další archy a vyhotovení se pak znovu již nekolkuje.

Druhý případ jest ten, když podání se opětně předkládá ne samo o sobě, nýbrž jako příloha nového podání; tu se musí nové podání kolkovati podle svého obsahu a povahy (§ 3, odst. 2 cit. nař.), tedy u žalob dvojnásobkem, u odvolacích spisů pateronásobkem jednoduché sazby atd. Připojené původní podání pak již nepodléhá dalšímu kolku a ani kolku přílohovému.

Opětne požadování plného podacího kolku odpadá tedy jen v tom případě, když strana učiní podání nové, označené jako podání reprodukované, na něž také vyznačí, jak bylo původní podání kolkováno. Tento postup bude nutno zachovati vzhledem k účelu vl. nař. č. 106/34, aby totiž soudní spisy měly jednotný normalisovaný formát. Na vyzvání soudu musí býti ovšem totožnost a obsahová identita obou podání prokázána (nekolkováným) předlo-

žením podání původního. Podobně jest věc upravena vl. nař. č. 17/1926 o provedení zákona jazykového (viz čl. 4, odst. 2 tohoto nařízení).

Výzvy berních správ peněžním ústavům.

Ministerstvo financí vydalo v předmětné otázce vynesení ze dne 15. března 1937, č. j. 30.337/37, z jehož obsahu uvádí Průmyslový věstník ze dne 19. června 1937, str. 327:

»Ve vládním nařízení ze dne 4. února 1937, č. 15 Sb. z. a n., kterým se provádí zákon o přímých daních, byl vypuštěn odstavec 4, vlád. nař. č. 175/1927 Sb. z. a n. k § 301, odst. 4, č. 5, podle něhož byly podle poslední věty tohoto zákonného ustanovení oprávněny peněžní ústavy odeprít zodpovědní dotazů berních správ podle § 301 na př. ohledně vkladů a depotů a pod., poněvadž jde o skutkové okolnosti, o kterých se peněžní ústav dozvěděl vzhledem k důvěrnému poměru (mandátu a úschově) vůči poplatníkovi. Vypuštění tohoto odstavce se však nestalo z důvodů věcných, nýbrž pouze z důvodů systematických, aby totiž nebyla v prováděcím nařízení k zákonu o přímých daních uváděna jen jedna kategorie podobných důvěrných poměrů. Věcně však nemá býti i po vypuštění uvedeného ustanovení na dosavadní praxi zavedené podle odstavce 4 vládního nařízení č. 175/1927 Sb. z. a n. k § 301, odst. 4, č. 5 ničeho měněno. Z tohoto důvodu uložilo ministerstvo financí podřízeným úřadům, aby přes výše uvedenou změnu prováděcího nařízení k § 301, odst. 4, č. 5 zák. o př. d. nedotazovaly se ani nadále peněžních ústavů podle § 301 na skutkové okolnosti, o nichž tyto ústavy se dozvěděly vzhledem k důvěrnému poměru (mandátu nebo úschově) vůči poplatníkovi (§ 301, odst. 4, č. 5) na příkl. na vklady, depoty a pod.«

Autoři článků v tomto čísle.

Adv. konc. Dr. Karel Knap, advokát Dr. Pavel Winter, advokát Dr. Viktor Kollek, komisař zem. úř. Dr. Josef Nožička, soud. rada Dr. Josef Fiala, advokát Dr. Bedřich Pick, s. rada Dr. František Poláček, advokát Dr. Artur Werner.